

[Jan Køpke Christensen]

vat engagement og inden for visse faglige rammer skabe fri etableringsret.

I forslaget peges der også på, at der via budgetsytemerne, de økonomiske bevillinger, sker en nedprioritering af det sundhedsfremmende og forebyggende arbejde, og det må belyses nærmere under udvalgsarbejdet. Hvis det er rigtigt, vil det nok være oplagt at indrette budgetsytemerne således, at de fremmer effektivitet og kvalitet, så det kan sikres, at der kan opnås et større udbytte af de eksisterende budgetter. Fremskridtspartiet har som bekendt et forslag til, hvordan det gøres.

Fremskridtspartiet er skeptisk over for forslaget, som man forstår vil intensivere det offentlige engagement i sundhedssektoren. Fremskridtspartiet er indimellem enig i de problemer, der identificeres, men er bekymret for de meget ideologiske briller, de efter vor opfattelse ses igennem; men som debatoplæg er forslaget da helt i orden.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre kan være meget enig i bemærkningernes gennemgang af baggrunden for at stille dette beslutningsforslag. Derimod er jeg ikke enig i forslaget løsningsmodel, nemlig at der skal oprettes et udviklingscenter til styring af programmets indhold og ressourcer samt koordinering af den decentrale indsats.

Skal sundhedsfremme og sygdomsforebyggelse virkelig have en mærkbar effekt, kræver det en styrkelse og mobilisering af alle mulige decentrale led; folkelig aktivitet skal ikke nødvendigvis koordineres.

Folketinget har flere gange tidligere på andre områder ønsket økonomisk at støtte initiativer. Jeg kan f.eks. nævne 10-punkts-programmet for folkeoplysning, 7-punkts-programmet for folkeskolen, 5-punkts-programmet for det sociale område og Kulturfonden. For alle disse udviklingsprogrammer gælder det, at der ikke var nogen former for central styring. Denne model for samspillet mellem det centrale og det decentrale har vi efterhånden gode erfaringer med.

Det Radikale Venstre vil se frem til, hvad strategiudvalget kommer med af anbefalinger, og derefter vil vi være indstillet på at se på, om de forskellige eksisterende puljeordninger i Sundhedsministeriet kan sættes ind på at ud-

vikle initiativer til sundhedsfremme og sygdomsforebyggelse.

Med disse ord kan Det Radikale Venstre ikke støtte dette beslutningsforslag.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det er efterhånden sagt af adskillige ordførere, at de ting, der står i beslutningsforslaget, er gode og godt gennemtænkte, men jeg synes alligevel, at når man sidder og tænker nærmere over det, hr. Jørgen Winther også var inde på, må man sige, at vi jo egentlig godt ved en hel masse ting, som vi gerne vil have bekræftet via forskning eller via nogle undersøgelser. Hvad vil det sige at være sund? Hvad vil det sige at have et godt liv? De krav, vi hver især stiller, er forskellige, men jeg tror, at ens velbefindende har utrolig meget at gøre med, hvor modstandsdygtig man er over for sygdomme og infektioner. Og livsleden kan også komme af, at man ikke føler, man har nogen betydning, eller at man føler sig tilovers og tilsidesat, altså at man ikke har det godt med sig selv.

Det er utroligt svært via en lovgivning at ordne disse ting. Men vi kan alligevel gøre en hel del. Fra Kristeligt Folkepartis side har vi hele tiden og igen og igen understreget familiens betydning. Det drejer sig nemlig ikke om altid at finde ud af, hvad skal vi gøre, når skaden er sket, men hvad kan vi gøre, for at skaden ikke sker. Derfor er og bliver forebyggelse et nøgleord i vores sundhedssystem, og den eneste måde, vi overhovedet kan spare udgifter på, er ved forebyggelse. Men ofte vil vi jo ikke forebygge, fordi vi vil gøre, som vi vil, ud fra ideologiske eller andre grunde. Lad os f.eks. tage rygning. Man vil altså have lov til at ryge, og det får man så. Men så må man også tage konsekvenserne heraf, og det er dyrt for samfundet, det er da helt givet. Selvfølgelig betaler man noget over skatterne; ja, rygere mener vel, de betaler det meste af vores budget, men der er også meget store udgifter forbundet med det.

Vi kan sagtens sidde her og diskutere og vedtage, at man ikke skal ryge så meget, og at man ikke skal gøre dit eller dat, når folk så alligevel gør det. Man kan oplyse og oplyse og blive ved med at oplyse og håbe, at nogen bliver så fornuftige, at de kan indse, at der er en alvorlig risiko ved det. Men hvis vi virkelig vil le give familien – og det gælder især børnefa-